

100 Brand

Brev från Karlstad

Adolf Johansson

1935

Jag kommer från jobbet. Det är lördagskväll. Man är ju litet trött förstås. Men på posten ligger 100 ex. av Brand och väntar på distribution. Kallt är det som bara tusan. Det kan ej hjälpas. Man måste friska upp ungdomsminnena. Alltså ut.

Första försöket busscentralen: Inget vidare. Många ha ej sett tidningen på länge. De bli angenämt överraskade av att få återupplivade gamla minnen.

De tala om Hinke, O. Ljungdahl m. fl. och de lysa upp allt eftersom de leva in i minnena.

Det visar att det finns något bakom den anarkistiska idéen. Något som höjer sig över politisk korrupktion, avgudadyrkan och ministersocialism. Den fria socialismen har något av andligt värde i sin idé, det är den revolutionära glöden från de s. k. genombrottsåren.

Skola vi leva på minnen, kamrater? Är detta oss värdigt? Nej! Till nya friska tag. Vi få ej leva på gångna kämpars och kampkamraters lagrar.

Vad vi behöver är unga friska krafter som kunna ta upp kampen, där vi sluta.

Nu har kaffet kallnat. och meditationen på busskafét är slut. Ut igen alltså. En timmes flanerande på gatan. Ingen köplust, morgondagens bandymatch surrar i deras hjärnor, och atmosfären surrar av tips, mottips, Karlstad-Göta: - Tomarna. A. I. K. - Parren. Och det vete fadren allt. Jag orkade ej längre.

Nästa plats, Stadskällaren, arbetarnas näringsställe. Där fick jag ej sälja eller utbjuda tidningen. Det fanns någon sorts förordning, där sådant var privilegierat. Pressbyrån och så Frälsningsarmén förstås. Som visst brukar kollektera där. Det har kanske agiterats alltför litet i rätt riktning. Vi måste lära våra kamrater att läsa sina egna organ.

Hur skulle det vara om vi läte Kgl. Socialdemokratiska Systemet få äta sin mat själva och läte deras nubbe stå för deras egen räkning, hyfsning mot dem som äro hänvisade till deras enklare näringsställen. Det finns många arbetare som önska köpa en arbetartidning, men som ej ha lust att i 12-15 gr. kyla vilja ställa sig på gatan och ta upp portmonnän. Gå in på Stadskällaren skall jag köpa en Brand. Heter det ofta. Men se det går ej alls. Vaktmästarna måste se till att förordningar följas.

Kamrater! Systembolaget är beroende av er. Ej ni av dem. Visa dem det!

Nästa plats! Ett nödhjälpsarbetslag. De stå djupt nere i ett kanalschakt. Hej! Kamrater. Hur många skall ha Brand? 18 jobbare. 15 händer som sträcktes, och lika många Brand singlar ner ihålet. Hej svejs! Kom igen på fredag! ropas det nerifrån schaktet. Det var friska toner.

Om det går att sälja Brand i Karlstad! Visst går det! Det djävligaste är att man ej har det ekonomiska underlaget som ett något så när ordnat arbete ger. Här fordras 5-6 unga friska kamrater villiga att sälja vår tidning och vi skulle snart vara uppe i en bra upplaga för Karlstad. Hoppas de komma!

Vi kanske snart få se embryot till en anarkistisk organisation sticka upp huvudet. De som äro intresserade härför och som jag ej talat med, torde meddela sig med undertecknad snarast.

De hundra bränderna äro spridda.

Hoppas de tända den proletära klasskänslans facklor i de hundra själarna.

Och en fattig proletär går hem att sova ett par timmar innan han kastar sig över skrivmaskinen, för att svettas fram den djupa lyrik som i form av småäktande vördikter skall rädda honom från svältdöden under de närmaste timmarna.

Kamphälsning!

Det Anarkistiska Biblioteket

Adolf Johansson
100 Brand
Brev från Karlstad
1935

Tidningen Brand #6 1935

www.anarkistiskabiblioteket.se